

„God Dag!“ lød en Stemme bag ved ham.
Han vendte sig om.

Deroppe paa Stranden stod Frk. Ragnhild i sin lysblomstrede Kjole, med en valmuerød Parasol over Hovedet og en sort Vifte hængende ned fra Bæltet. Hun kom oppe fra Landevejen, hvor hun et Øjeblik havde staaet og ligesom betænkt sig paa, om hun skulde nærme sig.

„God Dag!“ gentog hun, skønt Emanuel ikke hilste. „De ser saa himmelfalden ud. Det er vist ogsaa forfærdelig dristigt af mig at forstyrre Dem, men De kommer virkelig til at fortælle mig, hvad der er paa Færde med Deres Søster. Jeg kommer netop deroppe fra, og Pigen meddelte mig, at Betty havde lagt sig og ikke kunde modtage Nogen. Hun er da ikke syg? Hun har set daarlig ud de sidste Dage. Jeg er rigtig urolig.“

Emanuel hørte ikke hendes Spørgsmaal. Han var virkelig bleven overrasket ved Synet af hendes Skikkelse, hvilken han — til sin egen Forundring — i hele dette lange bevægede Døgn ikke en eneste Gang havde tænkt paa. Dog jo! Han huskede nu, at der et Øjeblik om Eftermiddagen, da han endnu sad hensunken i den første Bedøvelse efter Modtagelsen af Hansines Brev, var tumlet ham en Række